

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Велико Търново, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на трети април през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ
Диана Василева

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Р. Н. К.
като разгледа докладваното от Диана Василева Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600068 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искане на адвокат Р. М., в качеството
на договорен защитник на осъдения Х. С. Х., понастоящем в затвора Ловеч за
възобновяване на внохд №245/2022г. по описа на Ловешки окръжен съд, на
основание чл.422 ,ал.1, т.5 от НПК.

В искането е наведен довод за явна несправедливост на наложените на
осъденото лице наказания. Сочи се, че и в двата съдебни акта, при преценката
на обстоятелствата по делото следвало да се прецени тежестта на самото
деяние, както и личността на дееца, като в случая били съобразени
единствено отегчаващите вината обстоятелства и е направен едностранен
анализ на поведението и личността на подсъдимия. Сочи се, че по отношение
на наказанието по чл.296, ал.1 от НК съдът приел, че целите му щели да се
изпълнят с максимален размер или близко до него, което не кореспондирало
на данните за личността на подсъдимия и предвидените в закона други
възможности за въздействие. По отношение на осъдения продължителния
престой в местата за лишаване от свобода нямало да изпълни целите на чл.36

от НК, а следвало да се работи с него за правилното му социализиране и изграждане на приоритети в социалната среда, като му се съдейства за трудова ангажираност, която би преградила бъдеща престъпна дейност и би го превъзпитала. Защитника счита, че целите по чл.36 от НК могат да се постигнат като се определи наказание което да не е близко до максималния размер, определен в закона, като контактите му с други затворници ще имат по- скоро негативен ефект. С. нямал трайно установени престъпни навици, като единствените му противоправни деяния са свързани с действия срещу бившата му съпруга, като нямало данни за физическа агресия спрямо нея. Осъденият не бил доволен от размера на наложеното му наказание, както и от начина на изтърпяването му. Спрямо същия можело да се приложи разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК, като не били налице пречки за това. Направено е искане за възобновяване на наказателното дело, като се измени размера на наложените на осъдения наказания, както следва: за престъплението по чл.296, ал.1 от НК- на една година и за престъплението по чл.183, ал.1 от НК- на шест месеца, като се измени и размера на определеното на основание чл.23, ал.1 от НК общо наказание – на една година и увеличението по чл.24 от НК – на два месеца.

В съдебно заседание представителят на Великотърновска апелативна прокуратура оспорва искането. Счита, че при определяне на наказанията са съобразени степента на обществена опасност на деянията и дееца. Предлага да се остави без уважение искането за възобновяване на наказателното производство, като неоснователно.

Осъденото лице Х. Х. и защитника му – адвокат Р. М. поддържат искането по наведения довод за явна несправедливост на наложените наказания. Молят да се уважи искането за възобновяване, като се намали размера на наложените наказания, така както е посочено в него.

Настоящият състав на АС- В.Търново, след като обсъди основанията, изложени в искането на осъденото лице, взе предвид становището на страните и след проверка на данните по внохд № 245/2022г. по описа на Ловешки окръжен съд, с което е потвърдена присъда по нохд № 381/2021г. на РС-Луковит, в рамките на правомощията си, намери за установено следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство на осъденото лице Х. Х. е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт,

попадащ в категорията на визираните в чл.419 и чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Искането е направено от правоимащо лице и в установения срок по чл.421, ал.3 от НПК.

Разгледано по същество, съдът намира искането за неоснователно, по следните съображения:

С присъда № 4 от 07.04.2022г. постановена по нохд № 381 по описа за 2021г. на Районен съд- Луковит Х. С. Х. е признат за виновен в това, че на 18.09.2021г. в с.Ъглен, обл. Ловеч не изпълнил Заповед за защита от домашно насилие №2/ 22.04.2021г., издадена от РС-Луковит, като доближил на разстояние по- малко от 30 метра Силвия Петкова, както и жилището на родителите ѝ и упражнил спрямо нея домашно насилие- псувал, обиждал, отправял закани за физическа саморазправа спрямо нея и близките ѝ, поради което и на основание чл.296, ал.1 във вр.с чл.58, ал.1 и чл.54 от НК е осъден на една година и десет месеца лишаване от свобода.

Признат е за виновен и в това, че през периода м.август 2020г.- м.септември 2021г., в гр.Луковит, 8след като е осъден с влязло в сила съдебно решение да издържа своите низходящи- децата си Х. С. и С. С., съзнателно не изпълнил задължението се за повече от две месечни вноски- 14 месечни вноски за Х. и 12- за С., всички на обща стойност 4 400лв., поради което и на основание чл.183, ал.1 във вр.с чл.58а, ал.1 и чл.54 от НК е осъден на шест месеца лишаване от свобода.

На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия е определено общо наказание от една година и десет месеца лишаване от свобода, като на основание чл.24 от НК същото е увеличено с четири месеца.

На основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС определеното общо наказание от две години и два месеца е постановено да се търпи при първоначален общ режим.

Приложена е разпоредбата на чл.59, ал.1, т.1 от НК.

По жалба на подсъдимия Х. С. Х. срещу постановената присъда е образувано ВНОХД № 245/2022г. по описана Ловешки окръжен съд. С решение №73 от 19.08.2022г. по същото дело въззивният съд е потвърдил изцяло присъдата на районния съд.

С оглед извънредния характер на производството по възобновяване и факта, че подаденото искане определя предмета на разглеждане и поставя

неговите рамки, ВТАС е сезиран да контролира законосъобразността на атакувания съдебен акт само по доводите в направеното искане. Единственото възражение в подаденото искане е относно явна несправедливост на наложените на осъденото лице наказания за извършените престъпни деяния, както и по отношение на срока, с който определеното общо наказание е увеличено на основание чл.24 от НК. Направено е искане за тяхното намаляване, а така също и за приложение института на условното осъждане.

Съдът намира същото за неоснователно, по следните съображения:

Съдебното производство по делото е разгледано и приключено по реда на деференцираната процедура по чл.371, т.2 от НПК, под формата на съкратено съдебно следствие. Подсъдимият е признал фактите по обвинението и се е съгласил да не се събират доказателства за тяхното установяване в съдебното фаза. Присъдата е постановена в рамките на фактическите положения, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Въззивният съд е отчетел законосъобразното провеждане на диференцираната процедура и е постановил решението си в рамките на същите фактически положения.

Настоящият съдебен състав намира, че потвърдените с въззивното решение наказания за извършените престъпни деяния, правилно и законосъобразно са били определени от първоинстанционния съд. При определянето им инстанционните съдилища са отчетели всички смекчаващи и отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства. Отчетена е тежестта на извършените престъпни посегателства, както по отношение престъплението по чл.296, ал.1 от НК, така и това по чл.183 от НК, личността на дееца, който е с висока степен на обществена опасност, за когото това противоправно поведение не е изолирана негова проява. Отчетена е проявената от него престъпна упоритост и изключително грубото и цинично поведение към пострадалата. Правилно, с оглед на обсъдените обстоятелствата, инстанционните съдилища са приели, че и по отношение на двата престъпни състава наказанията следва да се определят при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства и е наложил същите, както следва: за престъплението по чл.296, ал.1 – от две години и девет месеца лишаване от свобода и за престъплението по чл.183, ал.1- от девет месеца лишаване от свобода. С оглед вида и характера на протеклото пред първата инстанция

производство правилно е приложена нормата на чл.58а,ал.1 от НК, като определените наказания са намалени с по една трета и подсъдимия е осъден съответно на една година и десет месеца и на шест месеца лишаване от свобода. Настоящият съдебен, отчитайки данните по делото, не намира основания за намаляване размера на наложените наказания. Същите безспорно съответстват на степента на обществена опасност на деянията и дееца и се явяват справедливо определени.

Правилно е приложена и нормата на чл.23, ал.1 от НК, като на подсъдимия е определено общо наказание от една година и десет месеца лишаване от свобода.

Приложена е и разпоредбата на чл.24 от НК като определеното общо наказание е увеличено с четири месеца или общо подсъдимия да търпи наказание от две години и два месеца лишаване от свобода.

За да приложи нормата на чл.24 от НК първоинстанционния съд е изложил подробни мотиви, които са споделени от въззивната инстанция. Настоящия състав намира за правилни изводите на инстанционните съдилища относно прилагането на разпоредбата на чл.24 от НК. Увеличаването на общото наказание до размер на две години и два месеца е законосъобразно. Същото е направено след преценка на цялостната престъпна дейност на осъдения и обществената му опасност, и с оглед постигане целите по чл.36 от НК. Обстоятелствата за приложението на чл.24 от НК са правилно оценени. Съобразени са с изискванията на материалния закон и задължителната съдебна практика. Правилно е прието, че престъпната дейност на подсъдимия разкрива висока степен на обществена опасност, както по отношение на деянията, така и по отношение личността на дееца. При осъдения се наблюдава трайна упоритост и неспазване на установените правила и норми, както е очевидна и липсата на поправителен ефект и превъзпитание, което налага определяне на един по- висок размер на наложеното наказание.

Неоснователно е и възражението за неприлагане института на условното осъждане. Безспорно по отношение на подсъдимия е налице първата предпоставка на чл.66, ал.1 от НК, а именно той е с чисто съдебно минало и наложеното му общо наказание е под три години. За да се приложи института на условното осъждане е необходимо да е налице и кумулативната

предпоставка, а именно за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдения да не е наложително да изтърпи наказанието. С оглед данните по делото съдът намира, че обосновано и правилно инстанционните съдилища са приели, че по отношение на осъдения не е налице именно тази кумулативна предпоставка на закона, като на това основание са отказали приложението на чл.66, ал.1 от НК и са постановили ефективно изтърпяване на наложеното наказание. Безспорно данните за личността на подсъдимия, упоритостта и агресивността при осъществяване на престъпните деяния, липсата на поправянето му, след като за същото деяние му е налагано административно наказание, както и поведението му, дори след образуване на настоящото наказателно производство, дават основание да се приеме, че подсъдимият следва да търпи наложеното наказание ефективно. Той следва да бъде изолиран от обществото, като по този начин да се преодолее противоправното му поведение, а така също да му се въздейства и превъзпитателно.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира искането за възобновяване на наказателното производство по делото за неоснователно, поради което и на основание чл.426 във вр.с чл.354, ал.1, т.1 от НПК съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Х. С. Х., понастоящем в затвора гр.Ловеч, за възобновяване на ВНОХД №245/2022г. по описа на Ловешки окръжен съд, с което е потвърдена присъда по нохд № 381/21г. на РС- Луковит.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

